

kan være mange Hensyn, som der af Forskjellige tillægges en ueensartet Vægt, og som maaffee af mig i enkelte Retninger ansees for at være mere betydnende, end de egentlig ere. Jeg skal med denne Følelse gaae over til at betragte Principerne i hver enkelt af Paragrapherne, og jeg vil gjentage min Udtalelse saavel til den høitærede Finantsminister som til Thingets Medlemmer, at det er Tvivl med Hensyn til Principernes Rigtighed, som jeg fremsætter, men at jeg dog troer, at disse bør gøres til Gjenstand for nærmere Overvejelse, selv om mine Betænklichkeiten kunne synes ikke at fortjene den Vægt, som jeg tillægger dem.

Min første Tvivl om, hvorvidt det er et rigtigt Princip, man har fulgt, vedkommer den allerførste Paragraph. Jeg veed ikke og har ikke kunnet gøre mig det ganske klart, om det er fuldkommen retsgyldigt, at man overdrager til et nyt Selskab en calculeret Formue, som et andet Selskab besidder. Jeg er ikke vis paa, at der ikke i Generalforsamlingens hele Fremgangsmaade i 1847 er noget Bindende med Hensyn til det dengang calculerede Overskud. Jeg skal gjøre opmærksom paa, at det calculerede Overskud er af en meget stor Betydning. Det sidste Regnskab for Livrente- og Forsørgelsesanstalten, som er offentliggjort, er for 1867. Efter dette Regnskab var det calculerede Overskud omtrent 1,270,000 Rb., hvoraf Overskudet for de frivillige Tegninger var calculeret til 770,000 Rb., for de tvungne til 260,000 Rb. og for Livsforfikkingerne til 250,000 Rb. Jeg tager det i runde Summer, og det er ialt omtrent 1,270,000 Rb. Jeg maa endvidere gjøre opmærksom paa, — og paa dette Punkt følger jeg mig overbevist om, at den høitærede Finantsminister ikke vil gjøre nogen Indsigelse — at, naar Overskudet nu skulde calculeres, saa vilde det blive meget større; der vil ikke alene komme det Overskud til, som maatte ansættes for Aarene 1868 og 1869, men Overskudet maatte calculeres efter de Grundsetninger, som udtales i den nuværende Lov, det vil sige, ikke efter en Rente af $3\frac{1}{2}$ pCt. og ikke efter Mortalitetstabeller, som vise en anden Longævitet eller Levesandsynlighed i de

Classer, hvori der især er tegnet Livsforfikkinger, end det virkelig er Tilfældet. Overskudet tør jeg ikke tillade mig at evaluere for Diebliffet, men at det er betydelig større end 1,200,000 Rb., det fremsætter jeg ikke som en Tvivl, men som en Paastand. Men om ogsaa min Tvivl, om det er fuldkommen berettiget saaledes at flyde Gjenbøle, der, vistnok kun efter en Calcule, beløbe sig til idetmindste $1\frac{1}{2}$ Million, maaffee 1 Million og 7 a 8 Hundrede Tusinde Rbl. over til et nyt Selskab, skulde være ubegrundet, selv altsaa om man har fuldkommen juridisk Ret dertil, saa opstaaer dog det Spørgsmaal, om ikke dog en høj Grad af Billighed taler for, at haade de frivillige Interessenter og især de, der, tvungne dertil, have forfikkret sig Overlevelserefter efter den højere Scala og paa mere byrdefulde Billaar, burde have Erstatning i den opsparede Fond. Det forekommer mig at være et stort Billigheds-spørgsmaal med Hensyn til alle frivillige Indtegninger; thi vel kan man sige, at det var en frivillig Contract, at Vedkommende vidste, hvad de gjorde, og derfor maae finde sig i at have lidt Tab, fordi de ikke havde Indsigt til at bedømme Tabellerne, til at bedømme den antagne Levealderes sandsynlige Overeensstemmelse med den rigtige, men dette Argument troer jeg dog ikke kan bestaae sin Prove, selv ligeoverfor de frivillige Indtegninger; men ligeoverfor de tvungne har det slet Intet at betyde. Naar Loven af 5te Januar 1851 paalægger mig efter en bestemt Scala og efter en forud affattet Sandsynlighedsberegning om Levealderen at gjøre saa og saa stort et Indskud eller betale en saa og saa stor aarlig Rente for at sikke min efterlevende Hustru, ikke hvad jeg vil, men hvad jeg skal efter Loven, saa maa jeg ogsaa, naar Staten har fordret for Meget af mig, have et billigt, ja jeg tør næsten sige et fuldkommen retfærdigt, Krav paa, at man skal tage Hensyn hertil ved Afgjørelsen af, hvorledes min Forfikkning fremtidig skal betragtes. Nu har allerede den ærede foregaaende Taler gjort opmærksom paa § 21, hvor det er henstillet til Bestyrelsens Sorgodtbefindende, til hvilken Prits den for Fremtiden vil lade mig nyde et Gode, hvilket jeg som tvungen Deeltager i Livs-